

FORTÆRENDE

ILD

Livets Duft Eller Brennende Pine?

DEYAN DELCHEV & KEVIN MULLINS

Fortærende Ild

Livets Duft Eller Brennende Pine?

Deyan Delchev

Kevin J. Mullins

Mai 2020

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiie. Heftetittelen på engelsk er:
"Consuming Fire
Fragrance of Life or Fiery Torment?"

Bibler brukt for oversettelser av Bibelvers:

BGO: Bibelen Guds Ord, 2017.

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjømlestad, 2003.

Noen ganger er resultatet en blanding av BGO og/eller BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Innhold

Ild falt ned fra Gud.....	4
Ordet og naturens speil	5
Forholdet mellom mennesket og jorden	6
Vannflommen fungerer etter samme prinsipp	8
Lovens speil	10
Korsets åpenbaring	14
Skjuling av Guds ansikt	14
Dommen	19
Ildens guddommelige mønster	23
Guds kjærlighet – livets duft eller brennende pine?.....	29
Guds herlige karakter	35
Guds ild?	41
Grader av straff	46
Konklusjon	48

Ild falt ned fra Gud

For mange mennesker, er beskrivelsen av den brennende dommen etter tusenårsriket det endelig ugjendrivelige beviset på at Gud selv dreper mennesker:

Og når de tusen år er til ende, skal Satan bli løslatt fra sitt fengsel, og han skal gå ut for å bedra de nasjonene som er ved jordens hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid, og tallet på dem er som havets sand. Og de dro opp på jordens bredde og omringet de helliges leir og den elskede byen. Og **ild falt ned fra Gud** fra himmelen og oppslukte dem. Og djevelen, som bedro dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, der dyret og den falske profet er. Og de skal pine dag og natt i all evighet. (Åpenbaringen 20:7-10)

En overfladisk lesning av Skriften, i kombinasjon med en så vanskelig tekst, kan ikke bare lett få noen til å tro at Gud dreper, men også at helvete varer evig, fordi tidligere i Åpenbaringen finner vi følgende uttalelse om den samme hendelsen:

Og røyken av deres pine stiger opp i all evighet; og de har ingen hvile hverken dag eller natt, de som tilber dyret og hans billedstøtte, og hver den som tar imot hans navns merke. (Åpenbaringen 14:11)

Det er bare når alle skriftsteder om et bestemt emne er samstemte, at vi kan være sikre på at teorien vår er sann. Den største selvmotsigelsen i en tolkning som fremstiller Gud som den som selv dreper de onde i ildsjøen, er Jesu Kristi liv. Kristus kom for å åpenbare Faderens karakter, og når vi ser på Hans liv på jorden, kan vi med sikkerhet vite hvordan Gud er:

Jesus sa til ham: "Så lenge har Jeg vært hos dere, og likevel har du ikke kjent Meg, Filip? **Den som har sett Meg, har sett Faderen**; så hvordan kan du da si: Vis oss Faderen?" (Johannes 14:9)

Jeg har herliggjort Deg på jorden; Jeg har fullført den gjerning Du ga Meg å gjøre ... Jeg har kunngjort Ditt navn for de mennesker som Du ga Meg fra verden; de var Dine, Du ga dem til Meg, og de

har holdt Ditt ord. (Johannes 17:4, 6)

Da Kristus var her på jorden, drepte Han ingen. Uansett hvilken hendelse som beskrives i Åpenbaringen 20, kan det ikke være i strid med den åpenbaringen Guds Sønn ga av sin Far mens Han var på jorden. Med dette i bakhodet, skal vi se nærmere på de faktorene som bidrar til hendelsene i Åpenbaringen 20:7-10, slik de er forklart i Bibelen.

Ordet og naturens speil

Skriftene forteller oss at Gud (1) skapte verden ved sitt Ord, (2) fortsetter å opprettholde den ved det samme Ordet, og at (3) dette Ordet er Hans enbårne Sønn:

Ved Herrens ord ble himlene skapt, og hele deres hærskere ved pusten fra Hans munn.... For Han talte, og det ble gjort; Han befalte, og det stod fast. (Salmene 33:6, 9)

I begynnelsen var **Ordet**, og **Ordet** var hos Gud, og **Ordet** var Gud. Det samme Ordet var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til **ved Ham**, og uten **Ham** ble ingenting til av det som ble til. Og **Ordet ble kjødd og tok bolig iblant oss**, og vi så Hans herlighet, den herlighet som den enbårne har fra Faderen, full av nåde og sannhet. (Johannes 1:1-3, 14)

Han (Kristus) er bildet av den usynlige Gud, den førstefødte av alle skapninger. For **ved Ham ble alle ting skapt**, både det som er i himmelen og det som er på jorden, det synlige og det usynlige, enten de er troner eller herredømmer eller fyrstedømmer eller makter. Alle ting ble skapt ved Ham og for Ham. Og Han er før alle ting, og **ved Ham består alle ting**. (Kolosserbrevet 1:15-17)

Ettersom alle ting "består" ved Guds Sønn, betyr det at uten den konstante virkningen av Hans kraft, ville det bli et totalt kaos. Alt i verden opprettholdes ved Guds kraft i Hans Ord – vår Herre Jesus Kristus. Men det er én ting som kan forstyrre den ordenen som opprettholdes av denne kraften, og den ene tingen er synden:

Og Han sa: "Hva har du (Kain) gjort? Røsten av din brors blod roper til Meg fra jorden. Derfor er du nå forbannet fra jorden, som har åpnet sitt gap for å ta imot din brors blod fra din hånd. Når du dyrker jorden, **skal den ikke lenger gi deg sin styrke**; en flyktning og en omstreifer skal du være på jorden." (1. Mosebok 4:10-12)

Jorden sørger og visner bort, verden vansmektes og visner bort; de hovmodige folkene på jorden vansmektes. **Jorden blir også vanhelliget av sine innbyggere**, fordi de har overtrådt lovene, forandret forordningene, brutt den evigvarende pakten. Derfor har **forbannelsen oppslukt jorden**, og de som bor på den, er ensomme. Derfor er innbyggerne på jorden brent, og det er få mennesker igjen. (Jesaja 24:3-6)

Forholdet mellom mennesket og jorden

Legg merke til at forbannelsen som fulgte av Kains drap på sin bror, også omfattet den livløse naturen. Grunnen til dette var at Adam, som overhode (med herredømme) over det jordiske skaperverket, sto i et forhold til naturen som er etter det guddommelige mønsteret:

Og Gud sa: "La oss danne mennesket i Vårt bilde, etter Vår likhet; **la dem ha herredømme over** fisken i havet, over fuglene i luften og over småfeet og storfeet, **over hele jorden** og over hvert kryp som rører seg på jorden."... Så velsignet Gud dem, og Gud sa til dem: "Vær fruktbare og former dere; fyll opp jorden igjen og legg den under dere; og **ha herredømme** over fisken i havet, over fuglene i luften og over hver levende skapning som rører seg på jorden." (1. Mosebok 1:26, 28)

Etter Adams fall, begynte jorden og alt på den å gjenspeile hans opprør mot Gud. Dette forklarer fenomenet med dyrenes rovgriskhet og den giftige ugressvegetasjonen:

Og til Adam sa Han: "Fordi du hørte på din hustrus røst, og har spist av det treet som Jeg ga deg befaling om, da Jeg sa: "Du skal ikke spise av det," så er **jorden forbannet for din skyld**; med sorg skal du spise av den alle dine levedager. **Den skal også bære fram torner og**

tistler for deg, og du skal spise av markens vekster." (1. Mosebok 3:17, 18)

I det guddommelige mønsteret er jorden og alt på den et speilbilde av mennesket. Gud gjorde dette for at mennesket skulle være i stand til å se på hendelser i naturen og innse at noe var galt i hans relasjon til Gud og rettferdigheten på grunn av synd. Kaoset i naturen var en manifestasjon av kaoset i menneskets psyke, slik at mennesket skulle ha et visuelt hjelpemiddel til å gjenkjenne at det var et problem, og deretter omvende seg (i likhet med smerte i kroppen. Når vi har vondt, vet vi at noe er galt). Hvis mennesket var i harmoni med Gud, ville jorden også gjenspeile dette ved å bære fram god frukt. Det er grunnen til at da nasjonene rundt Israel insisterte på å fortsette med sin avgudsdyrkelse, fikk de følgende refleksjon på sitt eget opprør fra jorden de levde på:

Og **landet er urent**; derfor hjemsøker Jeg det for dets syndeskyld, og **landet selv spyr ut sine innbyggere ... for at landet ikke skal spy også dere ut når dere gjør det urent, slik det spydde ut de nasjonene som var før dere. (3. Mosebok 18:25, 28)**

Jorden avslører også hva Guds fiende har sådd i den:

Da kom husbondens tjener og sa til ham: "Herre, **var det ikke godt såkorn du sådde i din åker? Hvor kommer da klinten fra?**" Han svarte dem: "**En fiende har gjort dette.**" (Matteus 13:27, 28)

Fienden på Herrens mark var Satan, som etter våre første foreldres fall gjorde krav på eiendomsretten til vår verden:

Nå skjedde det en dag da Guds sønner kom for å stille seg fram for Herren, og Satan kom også blant dem. Og Herren sa til Satan: "Hvor kommer du fra?" Da svarte Satan Herren og sa: "Fra å flakke fram og tilbake på jorden, og fra å vandre opp og ned på den." (Job 1:6, 7)

Så tok djevelen Ham (Jesus) med opp på et høyt fjell, og han viste Ham på et øyeblikk alle verdens riker. Og djevelen sa til Ham: "**All denne makt vil jeg gi Deg, og disse rikenes herlighet; for det er blitt overgitt til meg, og jeg gir den til hvem jeg vil. Hvis Du bare vil tilbe meg, skal alt dette være Ditt.**" (Lukas 4:5-7)

Heretter vil Jeg (Jesus) ikke tale mye med dere, for **denne verdens fyrste (Satan) kommer**, og han har ingenting i Meg. (Johannes 14:30)

Derfor, helt fra Adams fall, gjenspeiler jorden Adams karakter av opprør mot Gud, gjennom innflytelsen fra hans nye herre, Satan.

Vannflommen fungerer etter samme prinsipp

Hadde det ikke vært for Guds nåde gjennom Kristus, ville Satan ha ødelagt alle sine undersåtter. Satan utnytter mennesker bare når de blir agenter for hans filosofi – synden. I tiden før vannflommen, gledet han seg over at menneskeheten gjenspeilte hans karakter. Menneskene sluttet seg i så stor grad til og bekreftet seg selv i sine synder at det medførte at Guds opprettholdende kraft i Kristus ble trukket tilbake over hele verden:

Og Herren sa: "Min ånd skal ikke alltid strides med mennesket, for han er i sannhet kjød; likevel skal hans dager være ett hundre og tjue år." (1. Mosebok 6:3)

Menneskene før vannflommen avviste Guds barmhjertige invitasjon gjennom Noah og forkastet Kristi bønnfallende Ånd. Gud forutsa at i dette tempoet med å gå dypere inn i ondskap, ville menneskene etter 120 år fullstendig korsfeste Kristus i seg selv, og dermed ville Guds opprettholdende kraft i Kristus bli fjernet/korsfestet, og jorden ville få lov til å manifestere fallets karakter fullt ut:

For med vilje er de uvitende om dette: at himlene ble til fra gammelt av **ved Guds ord**, og jorden stod fram **fra vann** og i vann, ved dette gikk den verden som da var, til grunne, ved at den ble oversvømmet av vann. Men de himler og den jord som er nå, er holdt i forvaring **ved det samme ord, oppbevart for ilden, inntil dommens dag og de ugudelige menneskers fortapelse**. (2. Peter 3:5-7)

Menneskene før vannflommen innså ikke at det var Kristi kraft som samlet verdens elementer. De trodde at naturens prosesser ble opprettholdt av en iboende kraft i naturen selv, og derfor virket Noahs advarsel om den

kommende vannflommen irrasjonell for dem. Skriften forteller oss imidlertid at den kraften som opprettholder alt, er Kristus – Guds levende Ord. Her viser Peter at *den samme prosessen som førte til vannflommen, også vil føre til ildflommen etter tusenårsriket, og slik den første ble forårsaket av korsfestelsen av Guds levende Ord, vil den siste bli forårsaket av en lignende prosess*. Menneskenes hjerter var fullstendig forherdet i sin totale avvisning av Kristi bønnfallelse, og deres endelige reaksjon på Hans Ånd var å slå den i hjel. Årsaken til vannflommen var at Guds Ånd ble fordrevet (druknet) på grunn av syndene til menneskene som levde før vannflommen:

Har du lagt merke til den gamle veien som onde mennesker har trått på? De som ble hogget ned før tiden, deres grunnvoll ble oversvømmet av en flom. De som sa til Gud: "**Gå bort fra oss!**" Og hva kan den Allmektige gjøre for dem?" (Job 22:15-17)

Dette blir tydelig når man leser nøye i 1. Mosebok, kapittel 6:

Og Gud sa til Noah: "Slutten på alt kjød er kommet framfor Meg, for ved dem er jorden full av vold; og se, Jeg vil **utrydde** dem med jorden. Bygg deg en ark av gopertre; lag rom i arken og dekk den med bek innvendig og utvendig. (1. Mosebok 6:13, 14)

Hvis vi undersøker ordet "utrydde" på hebraisk i *Strongs konkordans*, ser vi hva det betyr:

H7843: En primitiv rot; å forfalle, dvs. (kausativt) ruinere (bokstavelig eller billedlig) -- slå, kaste av, fordervet(-er, ting), ødelegge(-er, -else, ødelagt), miste, skjemme, forgå, søle, X fullstendig.

Det samme ordet brukes i versene like før vers tretten:

Jorden var også **fordervet** [H7843] framfor Gud, og jorden var full av vold. Og Gud så på jorden, og se, den var **fordervet** [H7843], for alt kjød hadde fordervet sin vei på jorden. (1. Mosebok 6:11-12)

Hvis vi bruker ordet *ødelegge*, som oversetterne har brukt for det samme hebraiske ordet i 1. Mosebok 6:13, blir teksten som følger:

Jorden var også **ødelagt** framfor Gud, og jorden var full av vold. Og Gud så på jorden, og se, den var **ødelagt**, for alt kjød hadde fordervet sin vei på jorden. (1. Mosebok 6:11-12)

Jorden selv var besudlet av menneskenes umoral og vold, og derfor så Gud at jorden, i sin siste fase, ville uttrykke menneskenes opprør. Jorden reagerte ikke forskjellig fra sine syndige innbyggere ved å hevne seg på sine fiender, da den naturlig "spyr ut sine innbyggere", og ødela dem (se igjen 3. Mosebok 18:25-28).

Dette er grunnen til at Jesus i sitt jordiske liv sa til folkemengden:

Og hvis noen hører Mine ord og ikke tror, **dømmer ikke Jeg ham**; for Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som forkaster Meg og ikke tar imot Mine ord, har det som dømmer ham – **det ordet som Jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag.** (Johannes 12:47, 48)

Her skiller Jesus seg selv fra dommen som virker i Ordet, for å vise at Ordet, som "holder alt oppe" (Hebreerbrevet 1:3), er en uavhengig og upartisk dommer som reflekterer tilbake menneskenes ondskap og straffer dem når de nekter å omvende seg. Når Kristus kommer tilbake for andre gang, blir Han derfor fremstilt på følgende måte:

Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest. Og Han som satt på den het Trofast og Sannferdig, og **Han dømmer og fører krig** i rettferdighet. Hans øyne var som en ildslue, og på Hans hode var det mange kroner. Han hadde et navn skrevet, som ingen kjente uten Han selv. Han var kledd i en kjortel dyppet i blod, og **Hans navn er Guds Ord.** Og hærene som var i himmelen, fulgte Ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvite og rene. Og **ut av Hans munn går det et skarpt sverd, for at Han skal slå nasjonene med det.** Og Han skal regjere over dem med en jernstav. Han trår vinpressen med den Allmektige Guds raseri og vrede... (Åpenbaringen 19:11-15)

Lovens speil

Jesus kommer tilbake som en representant for sin Fars karakter. Som Guds

levende Ord, legemliggjør Han prinsippene til Guds kjærlighetslov. Men den samme kjærligheten som frelser alle angrende syndere, viser seg samtidig å være en "dødelig smak" eller "duft" for de onde:

Men Gud være takk som alltid lar oss seire i Kristus, og som gjør **duften av Hans kunnskap** manifestert ved oss på ethvert sted. For vi er **Kristi vellukt for Gud blant dem som er frelst og blant dem som går bortapt**. For den ene gruppen er vi **en dødens duft som fører til død**, og for den andre gruppen er vi livets duft som fører til liv. Og hvem er i stand til dette? (2. Korinterbrev 2:14-16)

Den samme Guds kjærlighet som er livgivende for de rettferdige, er dødelig for de onde. Kjærligheten endrer ikke egenskaper; den har samme duft for begge gruppene, men virkningen avhenger av hva slags person den åpenbarer seg for. Forklaringen på denne prosessen er at når de onde ser Gud slik Han er – absolutt, uselvisk kjærlighet – i lyset av dette nærværet, kommer syndene deres til syne i sin virkelige enorme størrelse; deres selvbedrag blir feid bort ved sannhetens rene lys, og syndens dødelige konsekvenser rammer dem og bekrefter at "syndens lønn er døden" (Romerbrevet 6:23). Hvis Gud var kilden til denne døden, måtte verset ha sagt at Guds lønn for synden er døden. Men Gud er ikke kilden til døden. Ved å la synden brenne opp de onde, opphører derfor selve døden å eksistere:

Og døden og helvete ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død.
(Åpenbaringen 20:14)

Hvis Gud selv er utøveren av denne dommen, ville døden være uddødeliggjort i Gud. Likevel vet vi at det ikke finnes noe som helst mørke hos vår himmelske Far:

All god gave og all fullkommen gave er ovenfra og kommer ned fra lysenes Far; hos Ham er det ingen ustabilitet eller antydning til forandring. (Jakob 1:17)

Dette er det budskapet som vi har hørt av Ham og som vi kunngjør for dere, at Gud er lys og **i Ham finnes det slett ikke noe mørke**. (1. Johannes 1:5)

Hvorfor er det så vanskelig for oss mennesker å forstå hvordan skaperverket responderer på synd, og dermed misforstå Gud som en ødelegger? Det er fordi vi selv, uten Kristi sinn, er små ødeleggere, skapt i bildet av vår kjødelige far, Satan, som er ødeleggeren (Johannes 8:44, Åpenbaringen 9:11). Vi ser på loven og lovens håndhever og ser vårt eget ansikt som i et speil:

For den som hører ordet, men ikke gjør det, han er lik en mann som ser sitt eget ansikt i et speil... (Jakob 1:23)

Når det gjelder lovens reflekterende egenskap, finnes det mange eksempler i Skriften. Jesus la opp til en slik prosess da Hans disipler utviste den nasjonale synden, nemlig raseintoleranse:

Så dro Jesus bort derfra og trakk seg tilbake til regionen omkring Tyrus og Sidon. Og se, en kanaaneisk kvinne fra denne regionen kom og ropte til Ham og sa: "Forbarm deg over meg, Herre, Du Davids Sønn; min datter er svært plaget av en djevel." **Men Han svarte henne ikke et ord.** Da kom Hans disipler og ba Ham innstending og sa: "**Send henne bort, for hun roper etter oss.**" Men Han svarte og sa: "**Jeg er ikke sendt til andre enn til de bortkomne sauene av Israels hus.**" Da kom hun og tilbad Ham og sa: "Herre, hjelp meg!" Men Han svarte og sa: "**Det er ikke rett å ta barnas brød og kaste det til hundene.**" Men hun sa: "Det er sant, Herre, men hundene spiser likevel smulene som faller fra sine herrers bord." Da svarte Jesus og sa til henne: "**O kvinne, din tro er stor**; la det bli som du vil." Og hennes datter ble helbredet fra samme stund. (Matteus 15:21-28)

I denne situasjonen, i Hans kapasitet som Guds levende Lov/Guds Ord, reflekterte Jesus disiplenes raseintoleranse tilbake til dem slik at Han kunne hjelpe dem til å se sin egen synd, og også for å teste troen til kvinnen fra Sidon, som måtte overvinne sine egne fordommer mot en jødisk Messias. Vi kan se hvordan loven i dette tilfellet ikke gjenspeilte Guds sanne karakter, men snarere disiplenes syndige tanker, fordi disiplene hørte, men ikke gjorde loven:

Men vær ordets gjørere, og ikke bare dets hørere, ellers vil dere

bedra dere selv. **For om noen er ordets hører og ikke dets gjører, da er han lik en mann som ser sitt eget ansikt i et speil.** (Jakob 1:22, 23)

Et annet lignende eksempel finner vi i Jesu lignelse om den rike mannen og Lasarus:

Og det skjedde at tiggeren døde og ble båret av englene til Abrahams barm. Men også den rike mannen døde og ble begravet. Og da han åpnet sine øyne i helvete, der han var i pine, og fikk se Abraham langt borte, og Lasarus i hans barm, ropte han og sa: "Far Abraham, forbarm deg over meg, og send Lasarus så han kan dyppe fingerspissen i vann og avkjøle tungen min; for jeg pines i denne flammen." (Lukas 16:22-24)

I denne lignelsen, møtte Kristus folket på deres hjemmebane. De fleste trodde på villfarelsen om en bevisst tilstand mellom død og oppstandelse, noe Skriften benekter:

For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ingenting... (Forkynneren 9:5)

For graven kan ikke prise Deg, døden kan ikke feire Deg; de som går ned i avgrunnen, kan ikke håpe på Din sannhet. (Jesaja 38:18)

På grunn av deres manglende forståelse, utformet Jesus derfor sin lignelse slik at den formidlet viktige sannheter gjennom deres forutinntatte meninger ved å holde opp et speil. Målet med denne prosessen, der loven gjenspeiler synderens tankegang, er å hjelpe synderen til å se sin tilstand utilslørt – en diagnose av hans sanne forhold til Gud – for å lede ham til omvendelse, slik at han kan bli i stand til å motta Guds rike frelsende nåde:

Dessuten kom loven inn for at overtredelsen skulle bli stor. Men der synden ble stor, ble nåden enda større. (Romerbrevet 5:20)

Men når syndere avviser enhver mulighet som Gud har gitt dem, og de har identifisert seg fullstendig med sine synder, vil den samme reflekterende funksjonen til loven føre til at de ødelegges ved sine synder:

For de hatet kunnskap og ikke valgte å frykte Herren, ville de ikke ha noen av Mine råd, og de foraktet all Min irettesettelse. **Derfor skal de spise frukten av sin egen vei, og bli mett av sine egne påfunn.** (Ordspråkene 1:29-31)

Korsets åpenbaring

På korset viser det seg at synden faktisk er døden. Gud har sagt dette helt fra begynnelsen:

Men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise, for den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø. (1. Mosebok 2:17)

Grunnen til at Adam og Eva ikke døde umiddelbart, var at Kristus hadde begynt å dø i deres sted, som "Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse av" (Åpenbaringen 13:8). Faktisk har Kristus lidd den korslignende døden siden syndens begynnelse:

I all deres plage ble Han plaget, og Hans nærværs Engel frelste dem; i sin kjærlighet og i sin medynk forløste Han dem; og **Han bar dem og fraktet dem i alle de dagene fra gammelt av.** (Jesaja 63:9)

Adam omfavnet Satans filosofi, noe som kom til uttrykk ved at han spiste av frukten fra treet til kunnskap om godt og ondt. Ifølge denne falske filosofien, var Gud egentlig ikke opptatt av menneskets ve og vel, og Hans gaver var bare et middel Han brukte for å legge alle i Hans rike under seg:

Og slangen sa til kvinnen: "Dere skal sannelig ikke dø. For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt." (1. Mosebok 3:4, 5)

Skjuling av Guds ansikt

Med denne tankegangen, begynte Adam og hans kone å tro at det ikke er synden som fører til døden, men at Gud dreper den som overtreder Hans lov. Dette forklarer deres reaksjon etter deres fall:

Og de hørte røsten fra Herren Gud som vandret i hagen på den svale tiden av dagen, og **Adam og hans hustru gjemte seg for nærværet av Herren Gud** mellom trærne i hagen. (1. Mosebok 3:8)

Denne tankegangen satte seg dypt i sinnet til alle Adams etterkommere. Nå kan vi lettere forstå hvorfor det naturlige mennesket ser døden på Golgata som en direkte handling fra Gud:

Sannelig, Han har båret våre smerter, og båret våre sorger; **likevel regnet vi Ham som rammet, slått av Gud og plaget.** (Jesaja 53:4)

Det var ikke Gud, men synden som drepte Jesus på korset, og skjulte Faderens barmhjertige ansikt:

Omkring den niende time ropte Jesus med høy røst, og sa: "Eli, Eli, lama sabachthani?" Det betyr: "Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg?" (Matteus 27:46)

Her taler Jesus ut fra de første ordene i Salmene 22, som 1000 år tidligere forutsa Hans opplevelse på korset. Videre i denne salmen ser vi sannheten om hvorvidt Faderen skjulte sitt ansikt for sin Sønn:

For Han har ikke foraktet eller avskydd Den plagedes lidelser; og **Han har heller ikke skjult sitt ansikt for Ham**; men da Han ropte til Ham, hørte Han. (Salmene 22:24)

Faderen var der og led sammen med sin Sønn, men Jesus kunne ikke føle det fordi skylden til verdens synd omringet Ham i mørke.

For Ham (Jesus) som ikke kjent til synd, gjorde Han (Faderen) **til synd for oss**, for at vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i Ham. (2. Korinterbrev 5:21)

Han som selv **bar våre synder på sin egen kropp** på treet, for at vi, som er døde fra syndene, skal leve for rettferdigheten; ved Hans sår ble dere helbredet. (1. Peter 2:24)

Men vi ser Jesus ... for at Han, ved Guds nåde, skulle **smake døden for alle mennesker.** (Hebreerbrevet 2:9)

Guds ansikt ser ut til å være skjult for Hans kjære Sønn, for akkurat da var Kristus syndbæreren:

Men deres syndeskyld har satt skille mellom dere og deres Gud; og **deres synder har skjult (tåkelagt) Hans ansikt for dere**, så Han vil ikke høre. (Jesaja 59:2)

Gud sluttet ikke å elske sin Sønn. Gud er kjærlighet, og Han forandrer ikke sin person eller sin karakter:

...for Han har sagt: "Jeg vil aldri forlate deg eller svikte deg."
(Hebreerbrevet 13:5)

For Herren er god, **Hans barmhjertighet er evigvarende**, og Hans sannhet varer for alle generasjoner. (Salmene 100:5)

Det er bare fra syndbærerens ståsted at vår himmelske Fars barmhjertige egenskaper ikke blir sett, fordi syndens filosofi skjuler dem for synderen. Denne tilstanden, der vi er frakoblet fra Gud og overlatt til syndens konsekvenser, er Guds vrede. Det er ikke snakk om noen form for karakterendring fra Guds side, der Han slutter å vise barmhjertighet fordi Hans tålmodighet har tatt slutt. Dette er slik synderen ser Gud. Vi ser hvordan Kain uttrykker denne tankegangen etter at han hadde drept sin bror:

Og Kain sa til Herren: "Min straff er større enn jeg kan bære!"
(Margnotat: "Min misgjerning er større enn at den kan bli tilgitt").
(1. Mosebok 4:13)

Oversetterens margnotater viser hvordan hebraisk inkluderer tanken om at Kain trodde at hans synd var utilgivelig. Denne tanken er også oversatt i Douay-Rheims amerikanske utgave fra 1899, samt i Wycliffes oversettelse:

Og Kain sa til Herren: "Min misgjerning er større enn at jeg kan fortjene tilgivelse." (1. Mosebok 4:13, DRA)

Og Kain sa til Herren: "Min ondskap er mer enn jeg fortjener tilgivelse (for)." (1. Mos 4:13, Wycliffe)

Adam Clarke sier dette i sin kommentar til 1. Mosebok 4:13:

De opprinnelige ordene kan oversettes med: "*Er min forbrytelse for stor til å bli tilgitt?*" – ord, som vi kan anta han uttalte på randen av svarteste fortvilelse. Det er mest sannsynlig at [det hebraiske ordet] *avon* snarere betyr *forbrytelse* enn *straff*; i denne betydningen er den brukt i 3. Mos 26:41; 3. Mos 26:43; 1. Sam 28:10; 2. Kong 7:9; og [det hebraiske ordet] *nasa* betyr å ettergi eller tilgi. **Margnotaten er derfor å foretrekke framfor oversettelsen som står i teksten.**

Dette er syndens tankegang. Det er ved et slikt bedrag at synden myrder mennesket ved hjelp av Guds lov:

Og budet, som var bestemt til liv, erfarte jeg å være til død. For **synden** benyttet seg av budet og bedro meg, og **drepte meg ved det**. (Romerbrevet 7:10, 11)

Skal ondskapens trone ha fellesskap med Deg, **som bruker loven til å volde ulykke?** (Salmene 94:20)

Hele syndens tyngde, med den forferdelig feilaktige tankegangen og forståelsen som følger med den, presset seg nedover Jesus og knuste Hans sjel og skjulte Hans kjære Fars ansikt:

Min Gud, Jeg roper på dagtid, men Du hører ikke; og Jeg tier ikke om natten ... Men jeg er en mark og ikke et menneske; en bebreidelse blant mennesker og foraktet av folket. Alle som ser Meg, gjør narr¹ av Meg; de lager grimaser, de rister på hodet og sier: "Han satte sin lit til Herren, for at Han skulle utfri Ham; la Ham utfri Ham, siden Han har behag i Ham²." ... Jeg er utøst som vann, og alle Mine ben er gått ut av ledd; Mitt hjerte er som voks; det er smeltet midt inne i Mitt liv. Min kraft er tørket inn som et potteskår, og Min tunge kleber seg til ganen³; og Du har ført Meg inn i dødens støv. For hunder har omringet Meg; de ondes forsamling har omsluttet Meg. De har gjennomboret Mine hender og Mine føtter ... De deler Mine klesplagg mellom seg, og de kaster lodd om

1 Se Matteus 27:28-31

2 Se Matteus 27:43

3 Se Johannes 19:28

Min kjortel⁴. (Salmene 22:2, 6-8, 14-16, 18)

Det var ikke før dette skjedde at det ble klart at syndens frukt er "du skal sannelig dø" (1. Mosebok 2:17). Ingen mennesker hadde noensinne falt inn i det totale mørket av den endelige døden forårsaket av synd før Jesus gjorde det, og ingen har gjort det etter at Jesus døde. For mennesker som avviser Hans offer, vil de forstå hva Jesus følte ved slutten av de 1000 årene ved den andre oppstandelsen.

Ingen har noen gang dødd en slik død som Jesus, og derfor kaller Skriften Ham "den førstefødte av de døde" eller "den førstefødte fra de døde", til tross for at Han kronologisk sett ikke var den første som sto opp fra graven:

Og fra Jesus Kristus, Han som er det trofaste vitne, **den førstefødte av de døde**... (Åpenbaringen 1:5)

Og Han er hodet for kroppen, som er kirken, Han er begynnelsen, **den førstefødte fra de døde**, så Han kan ha forrang i alle ting. (Kolosserbrevet 1:18)

Skriften viser at Gud ikke regner den døden som alle mennesker i menneskehetens historie har dødd med, som absolutt – den er bare en bevisstløs søvn:

Og mange av dem som **sover i jordens støv**, skal våkne, **noen** til evigvarende liv, **noen** til skam og evigvarende forakt. (Daniel 12:2)

Selv de urettferdige fremstilles som sovende, for dette er ikke den endelige døden. Jesu uttalelser om de sovende rettferdige er enda sterkere:

Men når det gjelder de dødes oppstandelse, har dere ikke lest det som er talt til dere av Gud, da Han sa: "Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud"? **Gud er ikke de dødes Gud, men de levendes.** (Matteus 22:31, 32)

Jesus sa til henne: "Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på

4 Se Matteus 27:35

Meg, skal leve, selv om han var død. Og **hver den som lever og tror på Meg, skal aldri dø**. Tror du dette?" (Johannes 11:25, 26)

Dommen

Vår kjærlige Far overga sin dyrebare Sønn til en død som skyldes våre synder – en død som Sønnen aldri ville ha gjenoppstått fra hvis Han hadde begått så mye som én synd. Han gjorde dette for at vi skal få den behandlingen som Sønnen fortjener, nemlig å leve evig. Men fordi Gud ikke tvinger noen til å akseptere Sønnens stedfortredende død, vil det komme en annen død:

Og jeg så **en stor hvit trone og Ham som satt på den**, og jorden og himmelen flyktet bort fra Hans ansikt. Og det ble ikke funnet noe sted for dem. Og **jeg så de døde**, små og store, stå framfor Gud, og bøkene ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er Livets bok. Og **de døde** ble dømt ut fra det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. Og havet ga fra seg **de døde** som var i det, og døden og helvete ga tilbake **de døde** som var i dem. Og de ble dømt, hver og en etter sine gjerninger. **Og døden og helvete ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død.** (Åpenbaringen 20:11-15)

Denne teksten finner vi like etter beskrivelsen av ilden som fortærer de onde, som er temaet for vår studie. Den fremstår som en forklaring på de versene, fordi den gjentar hendelsen på en annen måte. Det viser at dommen kommer fra manifestasjonen av karakteren til den som sitter på den store hvite tronen. Det er også viktig å merke seg at de som mottar dommen, kalles de døde (selv etter at de er oppstått), og det er fordi de er "døde i overtredelser og synder" (Efeserbrevet 2:1, 2, 5). Derfor er deres dom bare en manifestasjon av det som allerede har skjedd med dem i åndelig forstand. Døden og helvete kastes også i ildsjøen, noe som betyr at dommen ikke kan komme direkte fra Gud, ellers hadde døden blitt udødeliggjort i Hans person, i stedet for å bli kastet i ildsjøen. Til slutt er dommen over disse menneskene et resultat av at de nekter å akseptere Kristi stedfortredende død på deres vegne. Det betyr at Kristi død på korset er svært lik disse menneskenes død, fordi de dør fortært av sine synder:

Og han (presten) skal bære oxen **utenfor leiren, og brenne den opp** slik han brente opp den første oxen; den er **et syndoffer** for forsamlingen. (3. Mosebok 4:21)

For kadavrene av disse dyrene **blir brent utenfor leiren**, etter at ypperstepresten har båret deres blod inn i helligdommen for synden. Derfor led også Jesus **utenfor porten**, så Han kunne hellige folket med sitt eget blod. (Hebreerbrevet 13:11, 12)

Utenfor eller bortenfor leiren betyr det stedet der syndbæreren ikke kan se Faderens barmhjertige ansikt:

Han skal være uren alle dagene **han har plagen. Han er uren**, og han skal bo alene; hans bolig skal være **utenfor leiren**. (3. Mosebok 13:46)

Før ham som har forbannet Mitt navn utenfor leiren; og la alle som hørte ham legge hendene på hans hode, og la hele menigheten steine ham. (3. Mosebok 24:14)

Jesus snakker om dette stedet på følgende måte:

Og hans herre ble vred, og **overlot ham til dem som torturerer**, til han hadde betalt alt det han skyldte. **Slik skal også Min himmelske Far gjøre med dere**, hvis ikke hver og en av dere av sitt hjertet tilgir sin bror hans overtredelser. (Matteus 18:34, 35)

Og de skal kaste dem i ildovn. Der skal det være **gråt og tenners gnissel**. (Matteus 13:42)

Da **sa kongen til tjenerne: "Bind armene og føttene på ham, før ham bort og kast ham ut i mørket utenfor**; der skal det være gråt og tenners gnissel." (Matteus 22:13)

Åndelig mørke er den tilstanden der syndere i så stor grad blir ett med syndens filosofi at de ikke lenger er i stand til å se og oppfatte lyset fra Guds karakter. I alle tilfeller der Jesus snakker om dette stedet/denne tilstanden, formidles dommen gjennom noen andre: "dem som torturerer" eller "tjenerne", "skal binde dem" og "kaste dem ut", noe som bekrefter tanken om at Gud ikke er den som selv utfører dødsdommen;

den er utført av **deres egne synder** framfor Hans herlige og kjærlige nærvær:

Ondskap skal drepe de onde, og de som hater de rettferdige, skal bli ensomme. (Salmene 34:21)

Den fullkomnes rettferdighet skal styre hans vei, men **den onde skal falle ved sin egen ondskap**. De rettskafnes rettferdighet skal utfri dem, men **overtredere skal bli rammet av sin egen ondskap**. (Ordspråkene 11:5, 6)

Se, han (den onde) er svanger med syndeskyld, og han har unnfanget ondskap og født falskhet. Han lagde en fallgrav og gravde den ut, og **han har selv falt i den grøften som han lagde**. **Hans ondskap skal vende tilbake over hans eget hode**, og hans voldshandlinger skal komme ned **over hans egen isse**. (Salmene 7:14-16)

Hedningene er senket ned i den graven **som de selv gravde**; i garnet som de gjemte, er deres egen fot fanget. Herren er kjent ved den dommen Han utøver: **den onde er fanget i sine egne hendes verk**. Salmene (9:15, 16)

Bli ikke bedrat; Gud lar seg ikke spotte: for det et menneske sår, det skal han også høste. **For den som sår til kjødet, skal høste fordervelse av kjødet**, men den som sår til Ånden, skal høste evigvarende liv av Ånden. (Galaterbrevet 6:7, 8)

I lys av korset, kan vi forstå at Guds vrede er noe helt annet enn mange tror:

For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren. (Jesaja 55:8)

For menneskets vrede virker ikke Guds rettferdighet. (Jakob 1:20)

Her er en bibelsk definisjon av Guds vrede:

Og Han sa til dem: "Er det tillatt å gjøre godt eller å gjøre ondt på sabbaten, å redde liv eller å drepe?" Men de tidde. **Han så på dem**

med sinne, bedrøvet over deres harde hjerter, så sa Han til mannen: "Rekk ut din hånd." Og han rakte den ut, og hans hånd ble like frisk som den andre. (Markus 3:4, 5)

Jesu sinne kommer av Hans sorg over hardheten i menneskenes hjerter. Det var ikke et sinne som kunne få Ham til å ødelegge mennesker, for det ville være et brudd på det sjette budet og i strid med Hans karakter. Hans sinne var en sorg over at Hans barn tillot synden skille dem fra Ham, og dermed berøve dem Hans velsignelser – noe som til slutt vil føre til deres død, fordi de avskjærer seg fra livets kilde. Jesu påfølgende handling var ikke et drap, men en barmhjertig helbredelse av mannen med den visne hånden.

Så hva åpenbarer korsets mysterium for oss når det gjelder hvordan de onde vil dø etter tusenårsriket? Det som tok livet av Kristus, var ikke de fysiske lidelsene fra spikrene og slagene. Hans sjelelige kvaler, på grunn av verdens skyld, var så mye større enn Hans fysiske smerte:

Sannelig, **Han har båret våre smerter, og båret våre sorger** ... Vi har alle gått oss vill som sauer; vi har vendt oss hver og en til vår egen vei; og Herren har lagt **hele vår syndeskyld** på Ham. **Han ble undertrykt, og Han ble plaget**, likevel åpnet Han ikke sin munn; Han ble ført som et lam til slakteren, og slik en sau er stille for de som klipper henne, åpnet Han ikke sin munn. (Jesaja 53:4, 6, 7)

Og Han (Jesus) tok med seg Peter og de to Sebedeus-sønnene, og Han begynte å bli sorgfull, og Han kom i stor nød. Da sa Han til dem: "**Min sjel (hjerter) er svært sorgfull, like til døden**. Bli her og våk med Meg." (Matteus 26:37, 38)

De ondes død vil være svært lik:

For de har **gjort sitt hjerte rede som en ovn**, mens de ligger på lur; deres baker sover hele natten; men om morgenen **brenner det som en flammende ild**. (Hosea 7:6)

Og det skal være tegn i solen, i månen og i stjernene; og på jorden skal nasjonene gripes av angst og rådvillhet, når havet og bølgene buldrer; **menneskers hjerter vil svikte dem av frykt** på grunn av alt

det som de forventer skal komme på jorden, for himmelens krefter skal bli rystet. (Lukas 21:25, 26)

Vi vet også at Kristi fysiske lidelse var inspirert av Satan og ikke Gud, ettersom det var Satan som fikk Judas til å forråde Kristus (Lukas 22:3-4; Johannes 13:21-27). Det er Satan som "**har** dødens makt" (Hebreerbrevet 2:14, ISV); for han er dens opphaver.

Faktisk, når det gjelder at de onde blir drept av sine synder i lys av Guds hellige lov, er deres død helt identisk med Kristi død, som var den første som døde på denne måten slik at ingen skulle behøve å dø av den – det var ikke lenger noe mysterium, og syndens resultat ble synlig for alle. Den eneste forskjellen mellom Kristi og de ondes død, er at Kristus er i stand til å holde fast i troen på sin Fars barmhjertighet; Han tror salme 16:10-11, og derfor klarer ikke synden å skille Ham fra Hans Far:

For Du vil ikke forlate Min sjel i helvete, heller ikke vil Du la Din Hellige se forrånelse. Du har gjort livets veier kjent for meg, og med Ditt åsyn skal Du fylle meg med glede. (Apostlenes gjerninger 2:27-28)

Det er denne troen på Guds barmhjertighet, når alle våre synder tynger oss og vi befinner oss i mørket, som Jesus tilbyr oss. Det er her Jesus overvant hjertets hardhet. Synderen, derimot, tror at adskillelsen er fullstendig og at Gud *vil* forlate hans sjel i helvete.

Ildens guddommelige mønster

Jesu fysiske og åndelige lidelse følger den guddommelige modellen med kilde og kanal:

Så deres hjerter kan bli trøstet, ved at de blir knyttet sammen i kjærlighet og nå fram til all rikdom i den fulle vissheten som kommer av forståelsen, til erkjennelsen om Guds mysterium, nemlig **om Faderen (kilde) og om Kristus (kanal); i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult.** (Kolosserbrevet 2:2, 3)

Så er det likevel for oss bare **én Gud, Faderen (kild), av hvem er alle ting**, og vi er i Ham; og **én Herre Jesus Kristus (kanal), ved hvem er alle ting**, og vi er ved Ham. (1. Korinterbrev 8:6)

Gud (kilden), som til forskjellige tider og på forskjellige måter i tidligere tider talte til fedrene ved profetene, har i disse siste dager talt til oss ved sin Sønn (kanal), som Han har utnevnt til arving over alle ting, ved Ham skapte Han også verdenene; **Han (Jesus) som er glansen av Hans (Guds) herlighet og det uttrykte bilde av Hans person...** (Hebreerbrevet 1:1-3)

Den usynlige Gud ble manifestert gjennom sin Sønn – vår Herre Jesus Kristus. Som født av Gud, manifesterer og opphøyer Kristus sin Fars herlighet. Gjennom dette relasjonsmønsteret, kan vi bedre forstå forholdet mellom Kristi fysiske (synlige) og åndelige (usynlige) lidelse på korset. Det vi kan lære fra dette mønsteret, er at kilden til Kristi lidelser var synden og ikke den fysiske mishandlingen. Kristus døde av syndens skyldfølelse som knuste Hans sjel, ikke av den fysiske korsfestelsen på korset. Det var derfor Pilatus var overrasket over at Han døde så raskt, for fysisk sett burde det ha tatt mye lengre tid (se Markus 15:44); de to forbryterne ved siden av Jesus, var fortsatt i live da Jesus døde, og soldatene måtte knuse deres legger for å få dem til å dø raskere (Johannes 19:31-33).

Den fysiske lidelsen var bare et uttrykk for Hans sjelelige kvaler. Hos dem som dør den annen død, er kilden til lidelsen åndelig – den brennende fortæringen av deres synder i nærvær av deres kjærlige Far og Hans Sønn. Derfor kommer den åndelige lidelsen fra skyldfølelsen, og den fysiske lidelsen er en manifestasjon av satanisk raseri.

Dette ser vi også demonstrert gjennom ofringene i Det gamle testamente. Synderen slaktet dyret, og deretter ble det fortært av ilden på alteret. Dette symbolet viser at kilden til lidelse og død ikke er den fysiske ilden som fortærer offeret, men opplevelsen av skylden for syndene. Gjennom syndsbejknelsen over det uskyldige offeret og slaktingen ved synderens hender, skulle synderen innse at det var hans egen synd som drepte Kristus. Vi vet også hva Gud sa til Elia, at Han ikke var i ilden:

Så sa Han: "Gå ut og still deg på fjellet framfor Herren." Og se, Herren gikk forbi, og en stor og kraftig vind rev fjellene i stykker og knuste klippene framfor Herren, men Herren var ikke i vinden; og etter vinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom det **en ild, men Herren var ikke i ilden**; og etter ilden kom en svak, hviskende røst. (1. Kongebok 19:11, 12)

Men da israelittene kom til Sinai, opplevde de Herrens herlighet som oppslukende ild:

Og synet av Herrens herlighet var **som oppslukende ild** der på toppen av fjellet, **i Israels barns øyne**. (2. Mosebok 24:17)

Deres falske oppfatning av Gud lurte dem, og denne falske oppfatningen skapte frykt i deres hjerter og til slutt drepte dem i ørkenen (4. Mosebok 14:20-29). Den oppslukende ilden er altså et svar på synderens oppfatning av dommen. Gud er ikke i ilden, men Guds nærvær får raseriet i synderen til å manifestere seg som ild. Synden benytter seg av budet og dreper synderen:

For en gang levde jeg uten loven, men da budet kom, ble synden levende, og jeg døde. **Og budet, som var bestemt til å gi liv, viste seg for meg å være til død**. For synden benyttet seg av budet og bedro meg, og drepte meg ved det. (Romerbrevet 7:11)

På korset døde Kristus ved Ordets sverd, som reflekterte skylden for hele verdens synder, som Jesus bar på seg selv.

For Guds ord er levende og kraftfullt, og skarpere enn noe tveegget sverd, og **det trenger gjennom helt til det kløver både sjel og ånd**, ledd og marg, og **det skjelner mellom hjertets tanker og hensikter**. (Hebreerbrevet 4:12)

Og hvis noen hører Mine ord og ikke tror, dømmer ikke Jeg ham; for Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som forkaster Meg og ikke tar imot Mine ord, har det som dømmer ham – **det ordet som Jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag**. (Johannes 12:47, 48)

På samme måte går de onde etter tusenårsriket til grunne; de dør av sjelens lidelse, i den fulle erkjennelsen av sine synders natur i nærvær av Guds vidunderlige karakter; og fortæringen av deres kropper i den fysiske ilden er bare det ytre uttrykket for dette. Sjelens indre skyld og ild vil manifestere seg i bokstavelig ild. Dette lærer oss om det guddommelige mønsteret. Det bekrefter det faktum at den direkte kilden til den fysiske ilden ikke er Gud, men snarere den skyldige reaksjonen på Guds kjærlige karakter.

Hensikten med at Guds ord presenterer Guds dom over de onde på en slik måte som tillater det kjødelige mennesket å se Gud som en morder, er å avsløre vår syndige forestilling om vår Far og lede oss til omvendelse.

Når de tusen årene er til ende, stiger Kristus ned i majestetisk storhet for å kalle de onde døde opp fra gravene sine (Åpenbaringen 20:5) "til fordømmelsens oppstandelse" (Johannes 5:29). Slik de onde gikk inn i gravene sine, kommer de ut igjen, med akkurat det samme fiendskapet mot Kristus og den samme opprørske ånden. Vi vet at neste gang vi ser Kristus, "skal Han komme **i sin Fars herlighet** sammen med sine engler, og da skal Han lønne hver og en etter hans gjerninger" (Matteus 16:27). I begynnelsen ser de onde bare det ytre uttrykket for denne herligheten, og det får dem til å erkjenne Guds rettferdighet på samme måte som israelittene erkjente Guds herlighet på Sinaifjellet. Denne herligheten får dem til å uttale ord som de aldri ville ha sagt under andre omstendigheter:

For som det står skrevet: "Så sant Jeg lever, sier Herren, skal hvert kne bøye seg for Meg, og hver tunge skal bekjenne for Gud."
(Romerbrevet 14:11)

Men dette er ikke omvendelse. Barmhjertigheten sluttet å be for dem, ikke fordi Gud ikke kan eller vil tilgi dem, men fordi de hele tiden foretrekker sine synder i stedet for Gud, helt til de blir ute av stand til å oppleve ekte anger. Hvis de fikk en ny prøvetid, ville den på samme måte som den første prøvetiden bli brukt til å unndra seg Guds lov, med dens forskrifter og dommer, og til å gjøre opprør mot Gud.

I Åpenbaringen 20:7-9 overtaler Satan de onde til å invadere gullbyen –

det Nye Jerusalem, der de frelste befinner seg, og han inspirerer dem med hans egen ånd av hat mot Kristus. De utallige soldatene i denne hæren gjør seg klare til å erobre byen, og de ignorerer de åpne portene. Deres oppførsel vitner om at de aldri vil omvende seg.

Det er gjennom et langt liv levd i opprør at Satan og alle de som forener seg med ham, kommer så langt bort fra harmoni med Gud og Hans sanne karakter, at selve Guds nærvær er en fortærende ild for dem. Paulus siterer 5. Mosebok 4:24 og skriver: "For vår Gud er en fortærende ild" (Hebreerbrevet 12:29). Det er **herligheten** til Ham som er kjærlighet som vil ødelegge dem. Men hva er Guds herlighet?

Og han (Moses) sa: "Jeg bønnfaller Deg, vis meg Din herlighet." Og Han (Gud) sa: "Jeg vil gjøre så all **Min godhet** går forbi deg, og Jeg vil proklamere Herrens navn (karakter) framfor deg. Jeg vil være **nådig** mot den Jeg vil være nådig mot, og Jeg vil vise **barmhjertighet** mot den Jeg vil vise barmhjertighet mot." (2. Mosebok 33:18)

Og Herren steg ned i skyen og stilte seg sammen med ham der, og Han proklamerte Herrens navn. Og Herren gikk forbi framfor ham og proklamerte: "Herren, Herren Gud, er **barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet,**" (2. Mosebok 34:5, 6)

Guds herlighet er Hans kjærlighetskarakter. Det er Guds karakter av fullkommen kjærlighet, Hans **godhet**, som fortærer de onde. Åpenbaringen av Guds hellige og barmhjertige karakter avslører syndens sanne natur og blotlegger fullkomment dens ødeleggende egenskaper.

Dere høyt elskede, ta ikke hevn, men gi heller rom for vreden; for det står skrevet: "Hevnen er Min, Jeg vil gjengjelde," sier Herren. Derfor, hvis din fiende er sulten, gi ham mat; hvis han er tørst, gi ham å drikke; **for ved å gjøre det, skal du samle glødende kull på hans hode.** (Romerbrevet 12:19, 20)

Hvordan skal vi lese denne setningen? Lærer Gud oss her at vi ikke skal gjøre noe ondt mot våre fiender fordi vi da tar bort *Hans* mulighet til å gjøre det selv? Hvis noe vi gjør er ondt og Gud gjør nøyaktig det samme, blir det onde plutselig godt? En slik tolkning gjenspeiler snarere vår egen

menneskelige tankegang. "Guds veier er høyere enn våre veier" (Jesaja 55:8, 9). Vil Guds hevn og vrede manifestere seg på en annen måte enn det rådet vi har fått til å følge i lignende situasjoner – å gjøre godt mot dem som behandler oss dårlig? I så fall krever Gud ting av oss som Han selv ikke gjør. Vi må kontrollere vår vrede, men Gud har lov til å slippe ut sin vrede når Han vil? Jesus forteller oss at Gud krever av oss at vi behandler dem som hater oss med kjærlighet fordi vi på den måten viser at vi er Guds barn og følger Hans vilje og karakter:

Gi til den som ber deg, og avvis ikke den som vil låne av deg. Dere har hørt at det har blitt sagt: "Du skal elske din neste og hate din fiende." Men Jeg sier dere: **Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere, så dere kan være barn av deres Far i himmelen; for Han lar sin sol gå opp over den onde og den gode, og Han lar det regne over den rettferdige og den urettferdige.** For hvis dere elsker dem som elsker dere, hvilken lønn har dere for det? Gjør ikke også tollerne det samme? Og hvis dere bare hilser på deres brødre, hva mer enn andre gjør dere da? Gjør ikke til og med tollerne det samme? **Vær derfor fullkomne, slik deres Far i himmelen er fullkommen.** (Matteus 5:42-48)

Vår himmelske Fars fullkommenhet går langt utover det å bare elske dem som behandler oss godt. Lukas uttrykker denne fullkommenheten på følgende måte:

Men elske deres fiender, gjør godt og lån ut, uten å vente at dere skal få noe tilbake; og deres lønn skal bli stor, og dere skal være barn av Den Høyestes. For Han er god mot de utakknemlige og onde. **Vær derfor barmhjertige, slik deres Far er barmhjertig.** (Lukas 6:35, 36)

Når han krever at vi skal behandle våre fiender godt, ønsker vår Far i himmelen ganske enkelt at vi skal følge Hans eksempel. Så, la oss legge til side vårt kjødelige syn på Gud, og la oss igjen se hva slags "glødende kull" er det som kommer over de ondes hode. Igjen leser vi:

Dere høyt elskede, ta ikke hevn, men gi heller rom for vreden; for

det står skrevet: "Hevnen er Min, Jeg vil gjengjelde," sier Herren. Derfor, hvis din fiende er sulten, gi ham mat; hvis han er tørst, gi ham å drikke; for ved å gjøre det, skal du samle glødende kull på hans hode. (Romerbrevet 12:19, 20)

Ilden vi samler på hodet til den som er fiendtlig innstilt mot oss, og som vi viser godhet og kjærlighet mot, er ikke en fysisk ild. Det er en ild som tennes i bevisstheten om syndens forferdelige natur i kontrast til Guds kjærlighet og godhet. Når vi er kjærlige mot våre fiender, samler vi Den hellige Ånds ild over dem for å overbevise dem om at de er på feil kurs. Jesus snakker om denne ilden på følgende måte:

Jeg er kommet for å sette jorden i brann, og hvor Jeg skulle ønske at den allerede var opptent! (Lukas 12:49, ISV)

Guds kjærlighet – livets duft eller brennende pine?

Jesus levde et liv preget av fullkommen offervilje og uselviskhet, og ga oss et bilde av hvordan loven skal skrives i våre hjerter. Vi kan ikke lenger unnskyldte vår egen syndige selvpoptatthet. Ved å åpenbare sannheten om sin Fars kjærlige karakter mens Han var på jorden, tente Jesus virkelig opp en ild – en åndelig ild som brenner gjennom all selvbedrag som får et menneske til å leve et moralsk fordervet liv uten å føle seg skyldig. Denne ilden vil enten fortære synden fra hjertene til mennesker som omvender seg, eller den vil fortære dem på den siste dag når de ser det nådige ansiktet til Ham som alltid har jobbet for deres frelse, men som de likevel har avvist:

Dette er reaksjonen til dem som avviser: Og himmelen vek bort som en bokrull når den rulles sammen, og hvert fjell og hver øye ble flyttet bort fra sine steder. Og kongene på jorden, de store menneskene, de rike menneskene, kommandantene, de mektige menneskene, hver trelle og hvert fritt menneske, **gjemte seg** i fjellenes huler og klipper, og de sa til fjellene og klippene: "**Fall over oss og skjul oss for Hans ansikt som sitter på tronen, og for Lammets vrede! For Hans store vredesdag er kommet, og hvem**

kan da bli stående?" (Åpenbaringen 6:14-17)

Dette er reaksjonen til dem som tar imot: Og på dette fjellet vil Han ødelegge overflaten til det dekket som er kastet over alle folkene, og det sløret som er utbredd over alle nasjonene. Han vil sluke døden i seier, og **Herren Gud vil tørke tårene bort fra hvert ansikt**; og Han skal ta bort sitt folks irettesettelse fra hele jorden; for Herren har talt det. Og det skal bli sagt på den dagen: "**Se, dette er vår Gud; vi har ventet på Ham, og Han vil frelse oss. Dette er Herren; vi har ventet på Ham; vi vil være glade og fryde oss i Hans frelse.**" (Jesaja 25:7-9; se også Daniel 10:5-7)

Legg merke til en lignende respons i Daniels bok, kapittel 3:

Nebukadnesar tok til orde, og sa til dem: "Er det sant, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, at dere ikke tjener mine guder eller tilber billedstøten av gull som jeg har satt opp? ... Hvis dere ikke tilber den, skal dere straks kastes i en **brennende ildovn** ..." Fordi det kom en så hastig befaling fra kongen, og fordi smelteovnen var så kraftig oppvarmet, ble de mennene som førte Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego opp, drept av flammene fra ilden ... Da ble Nebukadnesar forskrekket ... og sa: "Se, **jeg ser fire menn bevege seg fritt, og de går omkring i ildens midte; og de er ikke skadet, og skikkelsen til den fjerde er lik Guds Sønn.**" ... Så kom Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego fra ildens midte ... **ilden hadde ingen makt over deres kropper; håret på deres hode var ikke svidd og det hadde heller ikke skjedd noe med deres klær, og det luktet ikke brent av dem.** (Daniel 3:14-27)

Og igjen i Johannes' bok; noen hørte torden, andre en engels røst:

"Far, herliggjør Ditt navn." Da lød det en røst fra himmelen som sa: "Jeg har allerede herliggjort det og vil igjen herliggjøre det." Folket som stod der og hørte det, sa da at det tordnet. Andre sa: "**En engel talte til Ham.**" (Johannes 12:28, 29)

I Matteus 21:12-16 og Johannes 2:13-17 forteller både Matteus og Johannes at Jesus, etter å ha tatt opp en pisk, gikk inn i templet og drev ut alle de korruperte religiøse lederne og deres sammensvorne pengevekslere

som vanhelliget Guds sanne karakter ved å bedra folket og fikk Gud til å se ut som de selv var (Salmene 50:16-21). Selv her var det ingen vold fra Jesu side, for "han hadde ikke gjort noen voldsgjerning", som profeten erklærte (Jesaja 53:9). Jesus slo aldri noen, og det var bare de med en selvførdømmende samvittighet som ble redde og løp sin vei. De små barna som hadde vært vitne til hendelsen, var imidlertid ikke redde og begynte å lovprise Gud, mens de blinde og lamme ble igjen og ble helbredet.

For de forløste, er manifestasjonen av Guds agape- (kjærlige) karakter en duft av liv, mens for de andre, er disse scenene en fortærende ild, som vil pine deres sjeler like dypt som de har latt synden trenge inn i dem, og like hardt som de har kjent denne herligheten og likevel valgte å vende den ryggen. Her ser vi kilden til de ondes lidelser. Da Gud talte om Lucifers fall, viste Han hvor denne åndelige ilden kommer fra:

Du har vanhelliget dine helligdommer ved mengden av din syndeskyld, ved ondskaperen fra din handel; **derfor vil Jeg hente fram en ild fra din midte; den skal oppsluke deg, og Jeg vil gjøre deg til aske på jorden framfor øynene på alle dem som ser deg.** (Esekiel 28:18)

I begynnelsen ble denne ilden tent i Lucifers hjerte på grunn av hans synd, men etter tusenårsriket vil nærværet av Han som er kjærlighet og lys manifestere den fullstendig:

Sett meg som et segl på ditt hjerte, som et segl på din arm; for **kjærligheten** er sterk som døden, sjalusi er grusom som graven; **dens kull er som brennende kullbiter, som har en ytterst heftig flamme. Mange vann kan ikke slukke kjærligheten, og vannflommene kan heller ikke drukne den.** Hvis en mann ville gi alle eiendelene i sitt hus for kjærligheten, ville den bli fullstendig foraktet. (Salomos høysang 8:6, 7)

Den brennende kjærligheten som kommer fra vår Fars nærvær, vil fremheve alle Satans onde lyster, og denne ilden vil forvandle ham til **aske**, i likhet med alle andre som har podet seg inn i ham gjennom synd:

Og dere skal trække ned de onde, for de skal være **aske** under deres fotsåler på den dagen da Jeg gjør dette, sier hærskaernes Herre. (Malaki 4:3)

Til slutt vil Guds nærvær få den forferdelige ilden fram fra den falne kjerubens indre, og flammene vil fortære ham og de som har knyttet seg til ham, og forvandle dem til aske. Vi husker at kilden til ilden kommer fra Satans midte og ikke fra Guds midte.

De onde ser nå hva de har mistet gjennom sitt opprørske liv. Vitnesbyrdet om deres egen livsførsel viser at de ikke vil ha Guds Sønn herske over dem. På samme måte som de vantro jødene forkastet Jesus som Messias, dømmer og fordømmer de onde **seg selv** som uverdige til evig liv (Apostlenes gjerninger 13:46). I lys av denne alt-avslørende kjærligheten, vender de onde seg mot Satan når de innser at han ikke var deres velgjører, men at han hele tiden hadde ledet dem til å ta del i hans ødeleggelse. Det er nettopp her den åndelige ilden manifesterer seg som en fysisk ild. Fra midten av deres egen sjel, tennes deres raseri mot Satan. Jesaja 14:12-18 sier:

Å, hvor er du falt ned fra himmelen, O Lucifer, du morgensønn! Å, hvor er du hogd ned til jorden, du som svekket nasjonene! For du har sagt i ditt hjerte: "Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner ... Jeg vil bli lik den Høyeste." Likevel skal du bli støtt ned til helvete, til avgrunnens sider. De som ser deg, skal se nøye på deg, og betrakte deg og si: "Er dette den mannen som fikk jorden til å skjelve, som rystet kongedømmer, som gjorde verden til en ødemark og ødela byene i den, som ikke åpnet sine fangers hus?" Alle nasjonenes konger, ja, alle sammen, ligger i herlighet, hver i sitt eget hus. (Jesaja 14:12-18)

Fordi du [Satan] har fremhevet ditt hjerte som Guds hjerte, se, derfor vil Jeg føre **fremmede** mot deg, de forferdelige av nasjonene; og **de skal trekke sine sverd mot din visdoms skjønnhet, og de skal vanhellige din glans. De skal føre deg ned i avgrunnen** ... Jeg vil ødelegge deg, O kjerub som dekker, fra ildstenenes midte.... Jeg vil kaste deg til bakken, Jeg vil legge deg ned framfor konger, så de kan se deg.... Jeg vil gjøre deg til **aske** på jorden framfor øynene på alle

dem som ser deg.... Du skal bli til en redsel, og du skal aldri være mer." (Esekiel 28:6-8, 16-19)

For se, dagen kommer, den skal brenne som en ovn, og alle de stolte, ja, og alle som gjør ondskap, **skal bli som kornstubb**. Og **dagen som kommer, skal brenne dem opp**, sier hærskaenes Herre, så den hverken lar det bli rot eller gren igjen for dem. (Malaki 4:1)

Men Herrens dag vil komme som en tyv om natten, da skal himlene forgå med et kraftig brak, og **elementene skal smelte med brennende hete, og jorden og de gjerninger som er på den, skal bli brent opp**. (2. Peter 3:10)

Vi minner leseren om at Jesus lærte at det ikke var Han som skulle dømme på den siste dag, men Ordet Han hadde talt (Johannes 12:47, 48). Gud bruker ikke dødelig makt i sine dommer. Denne sannheten bekreftes også av en av de 14 apokryfabøkene som var inkludert i Bibler som: Coverdale Bibelen, Matthew-Tyndale Bibelen, Den Store Bibelen, Geneva Bibelen, Bishop Bibelen og den første utgaven av King James Bibelen fra 1611. Boken vi skal lese fra, er 2. Esdras, kapittel 13:

Og dette, Min Sønn, skal irettesette ondskapsfulle påfunn hos de nasjoner **som på grunn av sitt onde livsførsel har havnet i stormen; og Han skal legge framfor dem deres onde tanker og de plager de skal begynne å pines med, som er som en flamme; og Han skal ødelegge dem uten arbeid ved loven som er lik Meg**. (2. Esdras 13:37, 38)

Her bekreftes tanken om at de onde vil bli straffet gjennom lovens reflekterende funksjon, slik vi så i tilfellet med Korah, Datan og Abiram, som "gikk levende ned i avgrunnen" (4. Mosebok 16:28-33). Her avslørte Gud at de, i likhet med alle dem som "korsfester Guds Sønn for seg selv på ny" (Hebreerbrevet 6:6), hadde trådt utenfor Guds beskyttende vern. De hadde "laget en fallgrav og gravd den ut" og hadde "selv falt i den grøften som de hadde laget" (Salmene 7:15). Med henvisning til de syndige holdningene til dem som er nedtegnet i 4. Mosebok, gir Paulus oss følgende råd:

Dessuten, brødre, vil jeg ikke at dere skal være uvitende om at alle våre fedre var under skyen, og alle gikk gjennom havet, alle ble døpt til Moses i skyen og i havet, alle spiste den samme åndelige mat, og alle drakk den samme åndelige drikk. For de drakk av den åndelige Klippen som fulgte dem, og **den Klippen var Kristus**. Men mange av dem fant ikke Gud behag i, for de ble styrtet over ende i ødemarken. Disse hendelsene er blitt til eksempler for oss, med den hensikt at vi ikke skulle ha lyst til det onde, slik de også hadde lyst til det onde. Dere må heller ikke være avgudsdyrkere, slik noen av dem var. Som det står skrevet: "Folket satte seg ned for å spise og drikke, og stod opp for å leke." La oss heller ikke drive hor, slik noen av dem gjorde, så tjuetre tusen falt på én dag; **la oss heller ikke friste Kristus, slik noen av dem også fristet Ham**, og ble drept av slanger; dere må heller ikke murre, slik noen av dem murret, og **ble drept av ødeleggeren**. Alt dette hendte som eksempler, og det ble skrevet ned til vår formaning, som verdens ende er kommet til. Derfor må den som tror at han står, ta seg i vare så ikke han faller. (1. Korinterbrev 10:10-12)

Det greske ordet Paulus bruker for "ødeleggeren" her er $\acute{o}\lambda\theta\rho\epsilon\upsilon\tau\acute{\eta}\varsigma$ (olothreutés), som bokstavelig talt betyr "giftslange". Hvem er denne ødeleggende slangen?

Og den store dragen ble kastet ut, den gamle **slangen**, han som kalles **Djevelen og Satan**, han som bedrar hele verden; han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham. (Åpenbaringen 12:9)

Ydmyk dere derfor under Guds mektige hånd, så Han kan opphøye dere når tiden er inne, og kast all dere bekymring på Ham, **for Han har omsorg for dere**. Vær edruelige, vær årvåkne; for **deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve, for å finne den han kan oppsluke**. (1. Peter 5:6-8)

Satan er åpenbart ødeleggeren, men Gud er Gjenoppretteren! Dermed begynner det følgende skriftstedet å bli tydelig:

For **Jeg vil gå gjennom** Egypts land den natten, og Jeg vil **slå alle førstefødte i Egypts land**, både mennesker og dyr; og Jeg vil holde

dom over alle gudene i Egypt: Jeg er Herren. (2. Mosebok 12:12)

Ut fra det vi nettopp har lært, skal vi tro at det var Gud selv som drepte alle de førstefødte i Egypt? Eller er det slik at egypterne gjorde seg selv sårbare for Satan – ødeleggeren – ved å avvise Gud? La oss fortsette å lese bare noen få vers lenger ned:

For Herren vil gå gjennom landet for å slå egypterne; og når Han ser blodet på dørbjelken og på de to dørstolpene, vil Herren gå forbi døren, og Han vil ikke la ødeleggeren komme inn i deres hus for å slå dere. (2. Mosebok 12:23)

Å avvise Gud, fører til ødeleggelse, fordi Han vil ikke ta fra deg din frihet til å velge. Han vil med tårer la deg vandre utenfor Hans beskyttende nåde. Men ødeleggelsen kommer fra din egen ondskap og dødens opphavsmann – Satan.

Han (Gud) sendte sin brennede vrede over dem, harme, forargelse og trengsel, ved å sende onde engler iblandt dem. (Salmene 78:49)

Det hebraiske ordet som brukes for "å sende" her, er mer presist oversatt med "å løslate" eller "å slippe løs". Kristus og de onde englene samarbeider ikke. Under Hans beskyttelse, holder Kristus og Hans engler Satan og hans onde engler tilbake. Utenfor Hans beskyttelse, velger du å slippe løs disse onde englene.

Guds herlige karakter

Måten vi leser Skriften på, er avgjørende for hvordan vi vil bli dømt, for Guds Ord er som en hammer til å slå i stykker et hjerte av flint, og en ild til å fortære slagg og tinn (Esekiel 22:19-22):

Og han sa: "Herren kom fra Sinai, og steg opp over dem fra Se'ir; Han skinte fram fra Paran-fjellet, og Han kom med titusener av hellige; **fra Hans høyre hånd kom en flammende lov for dem.** (5. Mosebok 33:2)

Er ikke Mitt ord **som en ild**? sier Herren, og som en hammer som

knuster klippen i småbiter? (Jeremia 23:29)

For vår Gud er en fortærende ild. (Hebreeerbrevet 12:29)

Guds lov er brennende, fordi den er en avskrift av Hans karakter, slik vi tidligere lærte i 2. Esdras 13:38, der Gud sa: "loven som er lik Meg." Som vi har sett, kommer denne ilden fra selve Guds vesen, som er ren og opphøyet kjærlighet: "Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet" (1. Johannes 4:8). Legg merke til at det ikke står at Gud er kjærlig, eller at Gud har kjærlighet, men at Han **er** kjærlighet. Derfor står barmhjertighet alltid øverst på listen når Guds navn, som er Hans karakter, presenteres:

Så sier Herren: la ikke den vise mannen rose seg av sin visdom, la heller ikke den mektige mannen rose seg av sin makt, la ikke den rike mannen rose seg av sin rikdom. Men la den som roser seg, rose seg av dette at han forstår og kjenner Meg, at Jeg er Herren, som utøver **kjærlig godhet**, dom og rettferdighet på jorden. For Jeg har behag i dette, sier Herren. (Jeremia 9:23, 24)

Ettersom kjærlighet er selve Guds substans, betyr det at alle Hans andre egenskaper bare er kjærlighetens manifestasjoner eller kanaler for denne kjærligheten. Det betyr at alt Gud gjør, er drevet av kjærlighet. Vår Fars rettferdighet er ikke streng og uten barmhjertighet. Det er Satan som ønsker å fremstille Gud som om barmhjertighet og rettferdighet er uforenlige hos Ham. I motsetning til dette, handler Gud alltid i kjærlighet til sine barn. Skriften fremstiller denne kjærligheten som en ild:

Sett meg som et segl på ditt hjerte, som et segl på din arm; for **kjærligheten** er sterk som døden, **sjalusi** er voldsom som graven; dens flammer er **ildens flammer, selve Herrens flamme**. (Salomos Høysang 8;6, 7, ESV)

Hvordan er det mulig for kjærligheten å være voldsom? Vår himmelske Fars kjærlighet avslører nådeløst syndens sanne natur – dens ødeleggende kvalitet. Dette er flammen som vil pine de onde:

Da skal han drikke av Guds vredes vin, som blir utøst ublandet i Hans harmes beger; og han skal pines med **ild og svovel** i nærvær

av de hellige englene, og i nærvær av Lammet. (Åpenbaringen 14:10)

Det greske ordet som brukes her for svovel har følgende definisjoner:

Θεiov: (theion, beslektet med theios – som har med guddommelighet å gjøre) Strongs definisjon: 1. Svovelsten a. **guddommelig røkelse....**

Denne ilden kan ikke brenne de onde i all evighet, for det ville være i strid med Guds rettferdige karakter. Men fortsetter ikke Åpenbaringen 14 med å si:

Og røyken av deres pine stiger opp **i all evighet**; og de har ingen hvile hverken dag eller natt, de som tilber dyret og hans billedstøtte, og hver den som tar imot hans navns merke. (Åpenbaringen 14:11)

Men legg merke til at det er "røyken" som stiger opp "i all evighet". Røyk er det som blir igjen *etter* at noe er fortært til aske. Denne røyken symboliserer minnet om synden og dens ødeleggende natur. Den vil aldri bli glemt.

Men hva med den "evige ild" som nevnes i Judas' brev:

Slik som Sodoma og Gomorra, og byene omkring dem er gitt som eksempel, ved at de ga seg over til hor og la seg etter fremmed kjød, og de lider under straffen i en **evig ild**. (Judas 1:7)

Brenner disse to byene fortsatt i dag? Nei. Judas sier også at ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra ble "gitt som eksempel". Hvilket eksempel snakker han om? 2. Peter 2:6 gir svar på dette:

Og forvandlet byene Sodoma og Gomorra så de ble til **aske**, ved at Han fordømte dem da Han styrtet dem over ende, **og gjorde dem til eksempel for dem som senere skulle komme til å leve ugudelig**. (2. Peter 2:6)

Peter sier at disse to byene ble redusert til "aske", og at dette skulle være et eksempel på de ondes ende. Vi må altså konkludere med at den

samme "evige ilden" vil ødelegge Satan og hans tilhengere og brenne (redusere) dem til aske! Husk det som står i Malaki 4:3: "Og dere skal trække ned de onde, **for de skal være aske under deres fotsåler.**" Det er *ødeleggelsen* som er evig. Jesus lærte at bare de som "tror" vil få "evig liv" og ikke "gå fortapt", slik de vantro gjør (Johannes 3:16). Og Paulus sier at de onde vil få evig **død** (Romerbrevet 6:23). Ved stadig å avvise Guds uselviske kjærlighet, vil hjertet forbli et selvsentrert/selvtilfredsstillende hjerte som er som tørt halmstrå som lett antennes.

Dere skal unnfange agner, dere skal føde kornstubb; **deres pust (ånd) skal oppsluke dere som ild.** Og folket skal bli som brent kalk; de skal brennes opp på ilden som nedhogne torner. (Jesaja 33:11, 12)

Igjen, alt avhenger av hvordan du behandler Guds kjærlighet. Hvis du avviser den, vil selvførdømmelsen fortære deg til aske. Hvis du tar den imot, vil Guds brennende kjærlighet rense synden ut fra ditt liv, og den blir til evig liv for deg. Legg merke til spørsmålet Jesaja stiller om hvem som vil bo i den oppslukende ilden:

... Hvem blant oss skal bo i den oppslukende ilden? Hvem blant oss skal bo i evigvarende flammer? (Jesaja 33:14)

De fleste i den kristne verden vil svare at det er de onde som bor i "evigvarende flammer". Men la oss høre hva Jesaja svarer på sitt eget spørsmål i neste vers:

Den som **vandrer rettferdig og taler rettskaffent**, den som forakter undertrykkelsenes vinning, som knytter nevene sine for ikke å ta imot bestikkelser, som lukker sine ører fra å høre om blodutgytelse, og **som lukker sine øyne fra å se det onde.** (Jesaja 33:15)

Det er de som har tatt imot Jesus og Hans rettferdighet som vil bo i Guds kjærlighets evige ild; for de er blitt døpt med (helt nedsenket i) "den hellige Ånd og ild" (Matteus 3:11). Det er sant at denne ilden ikke kan slukkes:

Og hvis din hånd fører deg til fall, så hogg den av. Det er bedre for deg å gå vanfør inn til livet, enn å ha to hender og havne i helvete,

inn i **ilden som aldri skal slukkes** – hvor deres mark ikke dør, og **ilden ikke slukkes**. (Markus 9:43, 44)

Ordet "bråkjøle" [på engelsk "quench"] betyr "å slukke". Ingen vil være i stand til å slukke ilden. Jeremia profeterte at Jerusalem ville bli ødelagt av en ild som ikke kunne slukkes:

Men hvis dere ikke vil høre på Meg, så dere holder sabbatsdagen hellig, og dere bærer noe tungt når dere kommer inn gjennom Jerusalems porter på sabbatsdagen, da vil Jeg tenne **en ild** i dens porter, og den skal oppsluke Jerusalems slott, og **den skal ikke bli slukket**. (Jeremia 17:27)

Legg først og fremst merke til at denne uslukkelige ilden "skal oppsluke (eller fortære) Jerusalems slott". På grunn av denne ilden ble Jerusalem "etterlatt øde", men bare i 70 år (2. Krønikebok 36:19-21). Jerusalem ble brent med en uslukkelig ild, men Jerusalem brenner ikke i dag. Ilden omtales som en ild som ikke kan slukkes, fordi ingen var i stand til å slukke den. Men den brant ut av seg selv. Ilden brant ikke ut før den hadde fullført jobben med å legge Jerusalem øde. Når vi leser hva Jesaja sier om ildsjøen, blir hele bildet krystallklart:

Se, de skal være som kornstubb, ilden skal brenne dem opp; **de skal ikke utfri seg selv fra flammens makt**; det skal ikke være noe kullstykke til å varme seg på, eller noe ild til å sitte foran. (Jesaja 47:14)

Jesaja profeterte også at "folket skal bli som brensel for ilden; ingen skal spare sin bror" (Jesaja 9:19).

Mange antar at "marken" Jesus snakker om i Markus 9:44 refererer til en persons sjel som aldri vil dø i helvetesilden. Jesus sier imidlertid klart og tydelig at både kropp og sjel vil bli ødelagt i helvete (Matteus 10:28), og ikke leve i endeløs tortur i uendelig lang tid. Gud har, med tårer i øynene, advart: "Den sjelen som synder, skal dø" (Esekiel 18:4). Sannheten er at Jesus refererer til en bokstavelig mark som lever av døde kropp. Jesaja sier:

Din prakt er støtt ned til graven, og lyden fra dine fioliner; **mark er**

spredt under deg, og mark dekker deg. (Jesaja 14:11)

For møllen skal ete dem opp som et klesplagg, og **marken skal ete dem som ull**; men Min rettferdighet skal vare til evig tid, og Min frelse fra generasjon til generasjon. (Jesaja 51:8)

Jesus sa: "Og disse skal gå bort til **evigvarende straff**, men de rettferdige til evig liv" (Matteus 25:46). Hva er "straffen" for de onde? "Syndens lønn er døden" (Romerbrevet 6:23). Gud betaler (straffer/belønner) dem ikke med døden. De tjener et liv i synd, så SYNDEN betaler dem deres lønn med døden (årsak-virkning/konsekvens), og denne døden vil være "evigvarende". De vil aldri komme tilbake til livet, fordi de har valgt å koble seg selv fra Gud – den ENESTE livskilden! Det greske ordet for "straff" her er κόλασις (*kolasis*), som betyr "berøvelse". De vil bli fratatt livet! De vil "gå bort til evigvarende *berøvelse av livet*"! Dette er grunnen til at de aldri får sann "hvile" (Åpenbaringen 14:11), fordi de har avvist Guds kjærlige/barmhjertige nærvær (2. Mosebok 33:14; Matt 11:28-29).

Se nøye på hva Jesus sier; mens de onde skal gå bort til "evig straff (berøvelse av livet)", skal de rettferdige gå til "evig liv". Det er bare de som er i Kristus som får evigvarende eller endeløst liv:

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at **hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evigvarende liv**. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å fordømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. (Johannes 3:16, 17)

Når vi lærer at de onde skal brenne i uendelig lang tid, lærer vi at de har evig liv. Det vil være et smertefullt evig liv, men det er likevel evig liv. Men nei! Bare de som er i Kristus, får "evig liv", fordi Han ER "livet" (Johannes 14:6), og det eneste livet som er evig, er rettferdighetens liv (5. Mosebok 30:15-20). Johannes sier:

Den som har Sønnen, har livet, og den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. (1. Johannes 5:12)

De som ikke har Jesus, vil få døden – en evig (endeløs) død! I stedet for å

bruke uttrykket "evigvarende straff", bruker Paulus "evigvarende ødeleggelse" i 2. Tessaloinkerbrev 1:9. Det er ødeleggelsen (døden) som er evig!

I dag er vi invitert til å ta neste skrittet på den smale stien til denne sannheten om Guds karakter, til å se at vår himmelske Far ikke er kilden til denne lidelsen, men at Hans kjærlige nærvær avslører synden i dens ødeleggende natur, og at denne prosessen fullbyrder dommen.

Guds ild?

Marken som ikke dør, mørkets lenker og ilden som ikke slukkes, er alle symboler som representerer erfaringen til alle som har latt seg podes inn i Satans stamme. Denne tilstanden gjør at synderen ikke har mulighet til å vise ekte anger for sine synder og dermed heller ikke dra nytte av Faderens tilgivelse. Dette er syndens forherdende virkning. Selvsagt vil det også komme en fysisk ild som skal rense jorden og forberede den på dens nye tilstand. Vi kan tenke på parallellen med sunne skogbranner som gir nytt liv til skogen. Siden Gud ikke bruker dødelig makt, hvor kommer da den fysiske ilden fra? I en rekke oversettelser, er uttrykket "fra Gud" satt i parentes, og i noen er det til og med fraværende:

Og de dro opp på jordens bredde og omringet de helliges leir og den elskede byen. Og ild kom ned [fra Gud] fra himmelen og oppslukte dem. (Åpenbaringen 20:9, DARBY)

Og de dro opp på hele jordens bredde og omringet de helliges leir og den elskede byen, og ild kom ned fra himmelen og oppslukte dem. (Åpenbaringen 20:9, ASV)

De kom opp på hele jordens bredde og omringet de helliges leir, den elskede byen. Så kom ild ned fra himmelen og oppslukte dem. (Åpenbaringen 20:9, CSB)

Og de marsjerte opp på jordens vidstrakte slette og omringet de helliges leir og den elskede byen, men ild kom ned fra himmelen og oppslukte dem. (Åpenbaringen 20:9, ESV)

Har oversetterne, når de gjengir avsnittet med uttrykket "fra Gud", også oversatt menneskets syndige tankegang om Gud? Mennesket i sin falne natur vil alltid tilbe Guds makt framfor Hans karakter, fordi mennesket selv ønsker Guds makt mer enn Hans karakter, særlig fordi denne karakteren er preget av selvoppofrelse (Matteus 16:24). Derfor vil vi oversette versene på en måte som fremhever den makten vi ønsker at Gud skal ha, i stedet for den karakteren som vi setter mindre pris på. Dette gjør oss til den gamle paktens hørere av loven, i stedet for utøvere (Jakob 1:23); vi får Gud til å arbeide etter våre egne planer, i stedet for å kjenne Ham og dermed stole på Ham. Når den gamle paktens tankegang gjenspeiles i Guds lov, fremstår Guds herlighet som en fortærende ild:

Og synet av Herrens herlighet var som **opplukende ild** på toppen av fjellet, i **Israels barns øyne**. (2. Mosebok 24:17)

Satan har alltid villet ha folk til å tro at siden ilden kommer ned fra himmelen, betyr det at Gud forårsaker den DIREKTE. Men i følgende tilfeller var det Satan selv som brakte ilden ned fra himmelen:

Mens han ennå talte, kom også en annen og sa: "Guds ild falt fra himmelen og brente opp sauene og tjenerne, og den oppslukte dem; og jeg alene har sluppet unna, så jeg kunne fortelle deg det." (Job 1:16⁵)

Og han utøver all den makt det første dyret hadde framfor ham, og han får jorden og dem som bor på den til å tilbe det første dyret, han som fikk sitt dødelige sår helbredet. Han gjør store undere, slik at han får ild til å falle fra himmelen ned på jorden i menneskers påsyn. (Åpenbaringen 13:12, 13)

Jesus irettesatte denne tankegangen da den dukket opp selv hos Hans disipler:

Og da Hans disipler Jakob og Johannes så det, sa de: "Herre, vil du at vi skal befale ild å komme ned fra himmelen og fortære dem, **slik som Elia gjorde?**" Men Han snudde seg og refset dem, og sa: "**Dere vet ikke hva slags ånd dere er av.**" (Lukas 9:54, 55, i KJV)

5 Job 1:12 viser at ilden var en handling utført av Satan, og at budbringeren feilaktig tilskrev den Gud.

Her hentyder Jesus til at ikke bare disiplene, men også Elia selv, hadde problemer med å forstå Guds karakter, og trodde at Gud måtte ødelegge deres felles fiender med ild. Likevel var Gud og Sønnen tålmodig med sine profeter og lærte dem om sin hellige karakter og prinsippene for sitt rike. Igjen leser vi:

Så sa Han: "Gå ut og still deg på fjellet framfor Herren." Og se, Herren gikk forbi, og en stor og sterk vind rev fjellene i stykker og knuste klippene framfor Herren, men Herren var ikke i vinden; og etter vinden kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet. Etter jordskjelvet **kom det en ild, men Herren var ikke i ilden; og etter ilden kom en svak, hviskende røst.** (1. Kongebok 19:11, 12)

Herren var ikke i den fysiske ilden fordi Hans makt alltid er underlagt Hans kjærlige karakter, og derfor er Hans rike ikke et makt- og tvangsrike. Jesus lærte at Hans rike ikke var av denne verden, men hvis det var det, hadde Hans tjenere kjempet mot Hans motstandere (Johannes 18:36). Men siden Hans rike ikke er av denne verden (ikke et makt- og tvangsrike), overga Han seg ydmykt til sine fiender, og mens Han ble torturert, ba Han: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør" (Lukas 23:34).

Hvorfor kalte Elia da ned ild fra himmelen for å ødelegge dem som kongen hadde sendt ut for å fange ham? Og hvor kom denne ilden fra hvis den ikke kom fra Gud?

Så svarte Elia og sa til kapteinen over femti: "**Hvis** jeg er en Guds mann, så la det fare ild ned fra himmelen og fortære deg og dine femti menn." Og **det fór ild ned fra himmelen** og fortærte ham og hans femti menn. (2. Kongebok 1:10)

Det var dette tilfellet disiplene refererte til. Her har Elia ennå ikke kvittet seg med sine feilaktige forestillinger om Guds rike, og han falt for fristelsen til å forsvare sin identitet som Guds profet med tegn fra himmelen og vold. Nøkkelen ligger i ordet "hvis", et uttrykk for tvil. Satan kom også med lignende fristelser til Jesus:

Og da fristeren kom til Ham, sa han: "**Hvis** du er Guds Sønn, så

befall at disse steinene blir til brød." (Matteus 4:3)

Og sa: "Du som ødelegger templet og bygger det opp på tre dager, frels Deg selv! **Hvis** Du er Guds Sønn, så kom ned fra korset." (Matteus 27:40)

Med alt dette i tankene, hva er da årsaken til den fysiske ilden som faller ned fra himmelen og som bryter ut fra jorden etter at de tusen år er over? Da vi så på sammenhengen mellom Guds ord og miljøet, så vi at lovene som Gud bygde inn i naturen, var utformet for å gjenspeile menneskets karakter i hans tilstand av lykke og lydighet overfor Gud – etter hvert som mennesket ble bedre kjent med Gud, skulle Edens hage spre seg utover hele verden. Men da opprørets ånd, Satans ånd, kom inn i stedet for Kristi Ånd, begynte jorden å manifestere den striden og uenigheten som finnes i Satans ånd. Vannflommen var en kulminasjon for den tidsalderen, da en hel generasjon korsfestet Kristus i seg selv og brukte Hans kraft (som opprettholder alt liv) til sine usle og egoistiske formål. Da de fullstendig forkastet Hans Ånd, som inneslutter alt ("ved Ham består alt", Kolosserbrevet 1:17; og "i Ham lever vi og beveger oss og har vår eksistens", Apostlenes gjerninger 17:28), fikk jorden lov til å åpenbare sin herres ånd fullt ut – det falne mennesket. Vi får vite at det samme prinsippet vil gjelde på slutten, når menneskenes flammende begjær fyller jorden og bryter ut som fysisk ild:

Det samme gjorde også mennene, de forlot den naturlige bruk av kvinnen, og **brente i sine lyster** etter hverandre, menn gjorde det som er usømmelig med menn, og for sin villfarelse fikk de selv den lønn de fortjente. (Romerbrevet 1:27 [*De høstet det de sådde.*])

Da dere først og fremst vet dette: at i de siste dager skal spottere stå fram, og de skal **gå fram etter sine egne lyster**, og si: "Hvor er løftet om Hans komme? For helt siden fedrene sovnet inn, fortsetter alle ting som det var fra skapelsens begynnelse av." **For med vilje er de uvitende om dette: at himlene ble til fra gammelt av ved Guds ord, og jorden stod fram fra vann og i vann, ved dette gikk den verden som da var, til grunne, ved at den ble oversvømmet av vann. Men de himler og den jord som er nå, er holdt i forvaring ved det samme ord, oppbevart for ilden, inntil**

dommens dag og de ugudeliges menneskers fortapelse. (2. Peter 3:3-7)

Vi kan undre oss over dem som levde før vannflommen, og hvorfor de ikke trodde på dette prinsippet. Men situasjonen i dag er ikke annerledes. Når alle de onde fra hele menneskehetens historie dekker jordens overflate og sammen med Satan manifesterer sitt totale opprør, vil jorden og himmelen nok en gang få lov til å gjenspeile den brennende naturen til deres ondskap.

For **landet er urent**; derfor hjemsøker Jeg det for dets syndeskyld, og landet selv spyr ut sine innbyggere ... så **landet ikke skal spy også dere ut** når dere gjør det urent, **slik det spydde ut de nasjonene som var før dere.** (3. Mosebok 18:25, 28)

For vi vet at hele skapelsen stønner som i fødselsveer inntil nå. (Romerbrevet 8:22)

Til slutt vil jorden og himmelen, etter å ha spydd ut den oppsamlede ondskaper i form av ild, hvile i fred. Etter at synden er fjernet, vil naturen igjen kunne gjenspeile den hellige skjønnheten til dens innbyggere – Guds barn, som i sine hjerter er fylt av Kristi Ånd av lydighet og kjærlig takknemlighet overfor Hans Far. Når vi tar imot Kristi karakter, får vi muligheten til å leve evig i nærvær av den brennende kjærligheten til vår vidunderlige Gud og Hans Sønn.

Og Herrens Engel viste seg for ham i **en flammende ild midt ut fra en tornebusk.** Og han så, og se, **busken brant med ild, men tornebusken brant ikke opp.** Da sa Moses: "Jeg vil nå gå bort dit og se på dette mektige synet, **hvorfor tornebusken ikke brenner opp.**" Og da Herren så at han gikk bort for å se, **kalte Gud på ham midt ut fra tornebusken** og sa: "Moses, Moses!" Og han sa: "Her er jeg." Og Han sa: "Kom ikke nær dette stedet. **Ta skoene av dine føtter, for stedet du står på, er hellig grunn.**" Dessuten sa Han: "**Jeg er din fars Gud – Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud.**" Og Moses skjulte sitt ansikt, for han var redd for å se på Gud. (2. Mosebok 3:2-6)

Og når det gjelder de døde, at de står opp, har dere ikke lest i

Moseboken om hvordan Gud talte til ham **fra den brennende busken**, da Han sa: "Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud"? **Han er ikke de dødes Gud, men de levendes Gud.** Derfor farer dere fullstendig vill. (Markus 12:26, 27)

Jesus knytter den brennende busken til at Gud er de levendes Gud. Symbolikken er at busken blir brent av ild, men blir likevel ikke fortært. Både syndere og rettferdige vil komme i nærvær av denne brennende kjærligheten, men det er opp til oss hvordan vi reagerer på den. Den rettferdige kan "bo i den fortærende ilden" (Jesaja 33:14, 15); men tankene, ordene og handlingene i et syndig liv, som til slutt avdekkes i møtet med en opphøyet Gud, vil vende seg mot den som dømmer Gud som ubarmhjertig – og synderens "pust, som ild, skal fortære" ham (Jesaja 33:11). Mens Gud for de onde er en fortærende ild, er Han for sitt folk både en sol og et skjold.

I likhet med de tre unge hebraiske mennene som sto i Babylons ild uten å bli brent opp (se Daniel 3), er de hellige innbyggerne i den himmelske byen ikke påvirket av raseriets ånd som bryter ut fra de onde. De er fylt av Fredsfyrstens Ånd, og derfor har hele naturen fred med dem. Gud er et skjold for dem i den forstand at de er fylt av Hans Ånd; for Han "vil bevare ham i fullkommen fred, som har sitt sinn forankret på Deg" (Jesaja 26:3).

Grader av straff

Hva med tanken om at de ondes lidelser står i forhold til deres syndighet? Jesus sa følgende:

Og den tjeneren som kjente sin herres vilje, og ikke gjorde seg rede og heller ikke gjorde etter hans vilje, skal bli slått med mange slag. Men den som ikke kjente sin herres vilje, og likevel gjorde det som fortjente slag, han skal få færre slag. For hver den som er gitt mye, av ham skal mye kreves; og den som mennesker har betrodd mye, av ham vil de be om enda mer. (Lukas 12:47-48)

Vi husker at Bibelen sier at loven er åndelig (Romerbrevet 7:12). Ettersom de onde dømmes etter loven, er deres lidelse først og fremst åndelig, slik

vi tidligere har antydnet. Jo mer kunnskap en person har om Kristus og Hans vilje, desto større blir lidelsen. Når man går i begravelsen til en person man ikke kjente så godt, er ikke lidelsen så stor, men når man har hatt et inngående kjennskap til personen, er lidelsen enorm. Ingen har kjent Gud og Hans Sønn bedre enn Satan. Han vandret opp og ned på Guds hellige ildsteiner (Esekiel 28:14) – symbolet på Guds karakter, som er loven (5. Mosebok 33:2). Det er derfor hans lidelse blir størst; det er derfor han kommer til å lide lenger enn noen andre. Bibelen sier ikke hvem som får Satan til å lide lengst, det er opp til leseren å avgjøre hvem som får Satan til å lide. Vi vet ut fra hvordan Jesus dømmer, at det er synderen selv som bringer dommen over seg selv:

Og de som hørte det, **ble dømt av sin egen samvittighet** og gikk bort én etter én, de eldste først og så de yngste. Og Jesus ble alene igjen med kvinnen som stod midt på området. (Johannes 8:9)

Historien om Haman viser oss også hvorfor Satan må lide så lenge som han gjør:

Og Harbonah, en av evnukkene, sa til kongen: "Se, i Hamans hus står den femti alen høye galgen som Haman hadde laget for å henge Mordekai, han som hadde talt det gode til beste for kongen. Da sa kongen: "Heng ham i den!" **Så hengte de Haman i galgen som han hadde gjort i stand for Mordekai.** Da var kongens vrede stilnet. (Ester 7:9, 10)

Haman og Mordekai representerer Satan og Kristus. Den straffen som Satan ønsket for Kristus, vil han selv lide. For vi leser:

Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt. For med den dommen dere dømmer, skal dere selv bli dømt; og med det mål dere selv bruker, skal det bli målt opp tilbake til dere. (Matteus 7:1, 2)

Og igjen leser vi:

Se han som er svanger med ondskap, som unnfanger destruktive planer og føder skadelige løgner. Han graver ut en fallgrav og faller deretter ned i grøften som han selv har laget. **Han blir offer for sine egne destruktive planer, og volden han hadde til hensikt å utøve**

mot andre, faller tilbake på ham selv. (Salmene 7:14-16, NET)

Alle mennesker vil oppleve den rettferdigheten de tenkte Gud skulle utøve mot andre. Jo mer hat og hevngjerrighet de har vist mot andre, desto mer vil dette bli reflektert tilbake til dem selv i speilet til Guds kjærlighets lov, som vil få dem til å innse den fulle fordervelsen i deres egen natur. De som ønsker at andre skal råtne i helvete, vil helt sikkert ende opp med å råtne i helvete med nøyaktig samme intensitet som de krevde for andre. Tilgi derfor, og du vil bli tilgitt. Ettergi enhver den gjelden han skylder deg. Forlik deg med din motstander i ditt sinn og slutt fred med ham i ditt hjerte, så du ikke blir overgitt til den samme dommeren som dømte andre og fordømte dem – deg selv.

Derfor har du ingen unnskyldning – hver og en av dere som dømmer. For når du dømmer et annet menneske, fordømmer du deg selv, siden du som dømmer, selv gjør det samme. (Romerbrevet 2:1 ISV)

Konklusjon

I dette heftet er det tydelig bevist at: "Det onde skal drepe den onde, og de som hater de rettferdige, skal bli ensomme" (Salmene 34:21). Det er ondskapen i synderens hjerte som kommer fram og ødelegger ham. Denne ilden skapes gjennom skyldfølelsen som oppstår i synderens hjerte i Guds nærvær. For å oppsummere, blir vi påminnet om noen enkle fakta:

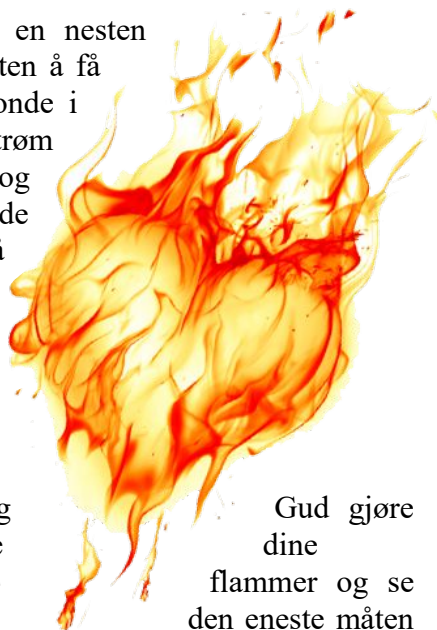
1. Veien til rettferdighet er smal, og de fleste i verden vil avvise Guds kjærlige nåde. Jesus sa at veien til evig liv er smal og trang, og at det er få som finner den (Matteus 7:14).
2. De onde vil dø og gå fortapt for alltid, knust av smerten fra skyldfølelsen over sitt eget opprør.
3. Det er gjennom naturlovene, som har evnen til å gjenspeile menneskets syndighet, at de onde blir fortært, samtidig som de føler seg overveldet og forlatt under tyngden av sitt skammelige liv.
4. Det finnes ingen bruk av aggresjon eller makt eller noe ønske om å

gjøre slutt på de ondes liv fra Guds side. De onde blir fanget i sine egne henders verk; de faller i den gropen de selv har gravd (Salmene 7:15; 9:16).

Fortærende Ild

Livets Duft Eller Brennende Pine?

For dem som tror på Gud, er det en nesten allmenn oppfatning at den eneste måten å få slutt på synden på, er å stoppe de onde i deres ferd ved å sende en brennende strøm av vrede fra Guds hjerte for å brenne og gjøre slutt på dem. Man tenker ofte at de onde kommer simpelthen ikke til å ødelegge seg selv, og at hvis Gud er en rettferdighetens Gud, vil Han straffe overtredere for deres ondskap i henhold til deres gjerninger ved at Han selv direkte setter dem i flammer og brenner dem levende. Ville en kjærlig dette mot sine barn? Ville du brenne egensindige barn levende i dem skrike i smerte? Noen sier at å utrydde kreft på er ved å skjære den ut. Problemet med denne analogien er at når man skjærer ut kreften, er målet å redde liv, ikke å ødelegge det. Noen sier at de onde er som en hund med hundegalskap som må avlives. Tar man da hunden og brenner den sakte på et bål i flere dager mens den skriker og hylar i smerte, mens de rettferdige roper: "Bare litt til; dette fortjener du på grunn av din ondskap"? Er det virkelig dette som kommer til å skje på slutten?

Gud gjøre
dine
flammer og se
den eneste måten
ut. Problemet med

*Sannelig, Han har båret våre smerter, og båret våre sorger;
likevel regnet vi Ham som rammet, slått av Gud,
og plaget. (Jesaja 53:4)*